

ἀνάδιπλα ἐπίρρ. (II) ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 163 — Λεξ. Δημητρ.

Τῶν μεσν. ἐπίρρ. ἀνάδιπλα. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 465,1 (ἐκδ. Βόννης) «χρὴ ἐπιφέρεισθαι τὸν μινσσοράτωρα δύο κόρτας καὶ ἀνάδιπλα τὰς βασιλικὰς τέντες».

Ἀντιστρόφως, ἀντιθέτως: *Ξέστρωσε καὶ βάλε τὸ στρώμα ἀνάδιπλα* Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

«...καὶ κυλοῦν ἀνάδιπλα κ' ἢ φύσι πάντα φαίνει
...ἀνοιξι ἀπ' τὸ θάνατο, τὰ νεῖα ἀπ' τὸ χειμῶνα
ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.

ἀνάδιπλος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ πολλαπλασιαστικοῦ ἀριθμ. διπλός.

1) Ὁ ἀντιστρόφως, ὁ ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ τοποθετημένος ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνάποδος, ἀνάστροφος. 2) Ὁ διπλωμένος εἰς δύο ἢ περισσότερα Λεξ. Δημητρ.: *Σκέπασέ τον καὶ με τοῖς δυὸ κουβέρτες ἀνάδιπλες.*

ἀναδιπλώνω Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Δεῖκ Πρω. Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδιπλῶ.

1) Διπλώνω ἐκ νέου Λεξ. Δεῖκ Πρω. Συνών. ξαναδιπλώνω. 2) Μέσ. συσπειρώνομαι, συμπτύσσομαι Λεξ. Πρω. 2) Διπλώνω κατὰ διαστήματα ἐκτεταμένον καὶ ἐπίμηκες ὕφασμα σχηματίζων πτυχὰς ὀρθίας Πελοπν. (Λακων.): *Ἀναδίπλωσε τὸ πικίρι νὰ βάλλῃ τὰ ψωμιά* (ὅταν ζυμώνουν θέτουν τὰ τεμάχια τῆς ζύμης εἰς ἐπιμήκη πεισέτιαν διὰ νὰ ἀνεβρῶν, ἀναδιπλώνουν δὲ τὸ ὕφασμα κατὰ διαστήματα, ὥστε κάθε τεμάχιον ζύμης εὐρίσκεται ἀπομονωμένον μεταξὺ δύο πτυχώσεων καὶ τοιουτοτρόπως δὲν συγκολλᾶται μετὰ τὸ παρακείμενον, ὅταν διογκωθῇ διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς ζύμης).

ἀνάδκιον τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδκιῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀναδίνω.

Υγρασία: Γνωμ.

Με ὁ φτωχὸς ἔδει ὄνομα μετὰ ὁ βορρὰς ἀνάδκιον (μήτε ὁ φτωχὸς δύναται νὰ ἀποκτήσῃ ὄνομα ἐπιφανές, μήτε ὁ βορρὰς ὑγρασίαν). Συνών. ἀναδεράδα, ἀνάδομα 2, ἀναδοσάδα, ἀνάδοσι 2, ἀναδοσιὰ 1, ἀναδόστημα, ἀναδωκίασμα, ἀναδωμός 5, ἀναζουδιά, ἀναζουμάδα, ζουμάδα, νοτεράδα, νοτιὰ, ὑγρασία.

***ἀναδοκειῶ**, ἀναδ'κειῶ Κύπρ. ἀναδόχνω Κύπρ. ἀναόγνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ δοκεῖ, παρ' ὃ καὶ δόχνει. Τοῦ τύπ. ἀναδ'κειῶ φερομένου μόνον ἐν στίχῳ ἀπεκόπη τὸ ο διὰ μετρικὴν ἀνάγκην.

Κατὰ γ' πρόσωπ. μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντων. μου, σου κτλ. ἀναδόχνει μου - σου κτλ., μεταβάλλω γνώμην: *Εἶπεν νὰ κάμῃ τὸν τὴν δουλειᾶν τὸ ὅστερα ἀνάοξέν του* (τοῦν τὴν = τούτην τὴν). Ὁμπρὸς λέει ἔτσι, ἀμ-μὰ ὅστερις ἀναδόχνει του. || Ἄσμ.

Ὁπκοῖος ἀγάπην ἀγαπᾷ τὸ ὅστερις ἀναδ'κειᾷ του, τοῦτος ἀφέντης ὁ Θεὸς καλὰ τὰι συχωρεῖ του (εἶναι παράδοξον ὅτι τὸν συγχωρεῖ).

***ἀναδόκωσι** ἢ, ἀν'δόκωσι Καππ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. δόκωσι.

Ἡ στέγη τῆς οἰκίας. Συνών. δῶμα.

ἀνάδομα τό, ΚΠαλαμ. Βωμ. 8 καὶ 18 καὶ ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 34 ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 86 ἀνάδομα Κάμπ. ἀνέδομα Ἰμβρ. ἀνάδομα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδίνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. καὶ μεταγν. ἀνάδομα ἐν Πλουτάρχ. Ἡθικ. 2,384^a ἐκ διορθώσεως τοῦ ἀνάλωμα ὑπὸ ΓΒερναρδάκη.

1) Λάμπις, λαμπηδὼν ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Πλατεῖας φωτιᾶς τὸ ἀνάδομα ποῦ φώταε

Βωμ. 8

Γενεῖονται οἱ πεταλοῦδες μετὰ τὸν ἔρωτα

καὶ μετὰ τὸν ἔρωτα πεθαίνουν

ὁλόγορα ἔς τὸ ἀνάδομα | τῆς φλόγας τῆς ἐρωτικῆς

ἐν Ἡμερολ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναλαμπή. 2) Ὑγρασία

Ἰμβρ. Κάμπ. — ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: *Φούσκουναι ἢ σουβάς ἀπ' τ' ἀνέδομα* (σουβάς = ἀσβεστοκονίαμα) Ἰμβρ. || Ποιήμ.

Κ' ἢ θύμῃσι ἀπὸ τῆς δροσιᾶς τ' ἀνάδομα ἀναστήθῃ

ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον. 3)

Ἀδημονία, στενοχωρία (ἢ λ. θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον τὴν ἔνεκα ἀδημονίας ἀνάδοσιν ἰδρωτός). Πβ. ἀναδίνω Β 6. Συνών. ἀγκομάχημα 1 β, ἀγωνία 1, ἀναδοσιὰ 2, στενοχώρια.

ἀναδόρωμα τό, ἀμαρτ. ἀναδόρωμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδορώω.

Ἀναζύμωσις τοῦ προζυμίου. Συνών. ἀνάπιασμα.

ἀνοδορώνω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. δορώω.

1) Ἀναζυμώνω τὸ προζύμι ἐπαυξάνων αὐτὸ διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου. Τοῦτο γίνεται τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας, ὅτε μέλλουν νὰ ζυμώσουν πρὸς παρασκευὴν ἄρτων διὰ νὰ συντελεσθῇ διὰ τῆς μεγαλυτέρας ποσότητος προζυμίου ταχέως ἢ ζύμωσις τῆς ζύμης. Συνών. ἀναδέω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπῆζω, ἀναπιάω. 2) Μεταφ. ἐπαναλαμβάνω λόγους, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου εἶπα.

ἀναδοσάδα ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάδοσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδομένη ὑγρασία καὶ γενικώτερον πᾶσα ὑγρασία, νοτίς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

ἀναδοσερός ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Δεῖκ

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάδοσι ἢ ἀναδοσιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ ἔχων ἢ ἀναδίδων ὑγρασίαν. Συνών. ἀναδοσιάρικος, νοτερός, ὑγρός.

ἀνάδοσι ἢ, Ἀνάφ. Θήρ. Κρήτ. Κῶς Ρόδ. κ.ά. — Λεξ.

Βλαστ. Δημητρ. ἀνάδοσι Τήν. ἀνάδοσι Θράκ. (Αἰν.)

κ.ά. ἀνάδοσι Ρόδ. ἀνάδοσι Θήρ. Θράκ. Α.Κρήτ. Κῶς

κ.ά. νάδοσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάδοσις. Ὁ τύπ. ἀνέδοσι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀνεδίνω παρὰ τὸ ἀναδίνω.

1) Βλάστησις Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.:

Ἡ ἀνάδοσι ἔς τὰ σπαρτὰ φέτος ἦταν πρώιμη Λεξ. Δημητρ.

Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 2,1,4 «ριζωθέντα

γὰρ [τὰ σπέρματα]... ταχείας ποιεῖ καὶ ἀθρόας τὰς ἀναδόσεις».

2) Ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδομένη ὑγρασία, ἢ ἱκμάς Ἀνάφ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κῶς Ρόδ.

Σύμ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἐχει καλὴν ἀνάδοσιν*

τ' ἀμπέλι Κῶς Βαστᾶ τὴν ἀνάδοσί του τ' ἀμπέλι αὐτόθι.

Ἡ γῆς ἔχει νάδοσι Σύμ. Ἐχει ἀνάδοσιν τὸ χωράφι Ρόδ.

Ἐχει ἀνάδοσι ἢ γῆς Α.Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάδκιον.

β) Ἀτμίς Ἀνάφ. Θήρ.: Παροιμ. *Τῶν πουλαριῶ οἱ*

καβαλλῖνες μετὰ τὴν ἀνάδοσι ξεραίνονται (τῶν ἀφανῶν καὶ τα-

πεινῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις γρήγορα λησμονοῦνται.